

Şəhidlərimiz

Qəbələdən Cəbrayıl uzanan əbədiyyət yolu

Xəyanətkar erməni toplumunun quduz avantürasının xalqımıza gətirdiyi faciə və savaşlar neçə ailənin çırağını söndürdü, qulağından toyun sədası getməmiş nə qədər gəlin boynubükük qaldı. Haqqında söhbət açdığımız Tapdıq Çingiz oğlu Ağayevin şəhadətə yüksəlməsilə Qəbələ rayonunun Tüntül kəndində bir ailə də beləcə faciəyə düçar oldu. Ata-ana oğulsuz, bacı qardaşsız, gənc ailə başsız, 1 yaş 3 aylıq oğul atasız qaldı.

2 dekabr 1990-cı ildə doğulan Tapdıq 1996–2005-ci illərdə Müşfiq Murtuzov adına Tüntül kənd orta məktəbində, sonra Bakı Sənaye-Pedaqoji Kollecinə təhsil alıb. Hərbi xidmətini 2010– 2012-ci illərdə Qusar rayonunda başa vurub. 2016-cı ildə arzusu ilə Bakı şəhərində Müdafiə Nazirliyinin müddətdən artıq həqiqi hərbi xidmət hərbi qulluqçularının hazırlığı kursuna başlayıb. Bacarığını, hərbi sənətinə olan sevgisini, təlimlərdəki uğurlarını, cəsarətini, qorxmazlığını rəhbərlik həmişə dəyərləndirib.

Kursu uğurla bitirdikdən sonra Həmlə taborunda baş atıcı kimi xidmət edən Tapdıq Vətən müharibəsi başlayan zaman cəbhəyə yola düşüb. Oktyabrın 8-də Füzuli, Cəbrayıl istiqamətində 25 döyüş yoldaşı ilə birlikdə şəhidliyə yüksəlib. 22 gün neytral zonada qalan nəşini oktyabrın 29-da götürmək mümkün olub. Oktyabrın 30-da doğulduğu Qəbələ rayonunun Tüntül kəndində, böyük izdihamla kənd qəbiristanlığında dəfn olunub. Ölümündən sonra Prezident İlham Əliyevin sərəncamı ilə şəhid Tapdıq Ağayev “Vətən uğrunda” medalı ilə təltif edilib.

Ailədə bir bacı, bir qardaş olublar. Oğlunun şəhid olduğunu biləndən səhhətində narahatlıq yaranan anası Firuzə Ağayeva Tapdıqdan sonra cəmi 44 gün yaşaya bilib. Oğlunun 40 mərasimini verdikdən 3 gün sonra dünyasını dəyişib. Şəhidin atası Çingiz Ağayev də oğlundan sonra insult keçirib. Hələ də hərəkət etməsində, nitqində ləngimələr var. Hər işini özü görür. Təsəllisi evinin bir otağında Tapdığa aid əşyaların, paltarların, sənədlərin toplandığı “muzeydir”.

Tapdıq 2018-ci ildə ailə həyatı qurmuşdu və bu evlilikdən 1 yaş 3 aylıq bir oğlu vardı. Həyat yoldaşı ilə bir-birilərini çox sevilblər. Gülşənin fikrincə, Tapdığın sevgisi bir başqa olub. Onun yeganə arzusu oğlu Uğuru atası kimi mərd, ədalətli, mər-

addımlarla qaranlıqda gözdən itdi.

Sentyabrın 29-da, 30-da, oktyabrın 3-də bizimlə əlaqə saxlamışdı. Hər telefon zəngində mənə deyirdi ki, gələcəyəm. Axıncı dəfə oktyabrın 6-da danışdıq. O danışan, bu danışan... Ayın 7-də zəng etdim, götürmədi, 8-i zəng etdim, cavab olmadı. Ayın 8-də özümə yer tapa bilmirdim, tikan üstündə idim, elə bilirdim, nəse xəbər eşidəcəm. Sən demə, həmin gün vurulublarmış...

Ayın 8-i Cəbrayıl–Füzuli istiqamətində gedən döyüşlərdə düşmənin pusqusuna düşərək şəhid olublar. Mənə ayın 13-də zəng gəldi. Tapdığın ünvanını soruşdular. O an, sanki, ürəyim yerindən qopdu. Qışqırdım ki, Tapdığa nə olub, niyə ünvanını soruşursunuz? Dedilər ki, sadəcə, dəqiqləşdirmək üçün soruşuruq, narahat olmayın. Sonra öyrəndim ki, Tapdıqgil pusquya düşüblər, cəsədləri bir müddət döyüş ərazisində qalıb.

Tapdığın anası, atası, bacısı, həyat yoldaşı onun sağ qalması üçün tam 22 gün dua ediblər. Ümid ediblər ki, bəlkə, onun sağ qaldığı xəbəri gələ. Amma tale yazısı yazılmışdı, vaxt tamam olmuşdu. Gedən getməli idi.

Gülşəni oktyabrın 30-da atasının evindən, “qayınanan özünü pis hiss edir”,

həmətli, cəsarətli və qorxmaz böyütməkdir. Gülşənin xatirələri yarıda qırılmış bir ömrün dərdli vərəqləridir:

– Ölüm haqdır deyirlər, hamı üçündür. Amma 2 il əvvəl toyunda qol açıb oynadığın, ən xoşbəxt günündə yanında olduğun, sevincinə ortaq bir adamın həyatda olmaması, ondan artıq keçmiş zamanda danışılması çox üzücüdür. Fərq odur ki, sən onun şəhid olmasının qürurunu yaşayırsan.

Tapdığın sevgisi tamam fərqli idi. Çox qayğıkeş davranırdı, özü də həddindən artıq mərhəmətli idi. Uğuru dünyaya gətirmək üçün əməliyyata girəndə də yanımda dayandı, məni tərk buraxmadı. O vaxt çox kövrəlmişdi, elə bilirdi, məni itirəcək. Düşünürdü ki, artıq sonudur. Əməliyyat yaxşı keçdi, Uğurumuz dünyaya gəldi. Biz xəstəxanadan çıxanda o qədər sevinmişdi ki, evi başdan-ayağa bəzəmiş, hər şeyi gəlişimizə hazır etmişdi. Ürəyini belə tərəddüdsüz çıxarıb verərdi bizim üçün. Məni incitməkdən çox ehtiyatlanırdı.

Deyərdi ki, sənsiz həyatı təsəvvür belə etmirəm. Belə sözləri söyləməkdən də çox çəkinirdi, danışmaq istəmirdi. Sanki bilirdi ki, həyatdan belə tez köçəcək. Fikirləşirdim ki, ay Allah, görəsən, bu qədər sevginin, çox istəməyin axırı necə olacaq? Ağlıma min cür fikir gəlirdi. Amma sən saydığını say. Ağlıma gəlməyən başıma gəldi.

Sentyabrın 26-sı axşam saat 9-da evə gəldi. İciboş patronlar gətirmişdi özü ilə. Adı yazılan kağızları içinə qoyub kəlbətinlə ağzını bərkıtdi. Bütün gecə yata bilmədim. Sadəcə, onun üzünə baxa-baxa durdum. Bir onu dedi ki, döyüşə görə narahat deyiləm, sizə görə narahatam. Ertəsi gün səhər saat 5-ə işləmiş sağollaşdı, məni möhkəm bağrına basdı. Həmin gün anası da bizdə idi, amma nə anası ilə sağollaşdı, nə də Uğurla görüşdü. Yəqin kövrələcəyini bilib. Evimiz 4-cü mərtəbədə idi. Pəncərədən baxdım, arxaya döndü, bilirdi ki, pəncərədən baxıram, əl yellədi, sonra iti

– deyə aparıblar. Yolboyu narahat, dua edə-edə gedib ki, “nə olar, Tapdıq olmasın, Tapdıq olmasın”. Əlində bayraq olan adamların onların evinə tərəf getdiklərini görəndə dünyası qaralıb. Bir boşluğa düşüb, donub qalıb. Cənazəni gətiriblər. Gülşən o səhnəni ömür boyu unutmayacaq. Həyatının o anda söndüyünü hiss edib. Bir bayraq, bir tabut. Üzünü heç olmasa, son dəfə görə bilməyib.

Oktyabrın 8-də şəhid olan Tapdıq Ağayevin nəşi ayın 30-da uğrunda canından keçdiyi torpaq ilə bütünləşib. Tapdıq bu dünyadan köçdükən sonra yaxınlarının acılarına biganə qala bilməyib. Doğmalarının yuxularına gələrək, onlardan narahat olmamalarını istəyib. Gülşənin yuxusuna da gəlib deyib ki, məndən nigaran olma, yaxşıyam, rahatam, Uğuru qoru. İndi Gülşənin təsəllisi Tapdığın yazdığı sevgi dolu mesajlar, keçirdiyi gözəl günlərin, anların yaddaşına hopdurduğu xatirələr və onun yadigarı Uğurdur.

Zərifə HÜSEYNOVA

XQ